

Mál nr. 51/2015
M og
V v/ starfsábyrgðartryggingar endurskoðanda X.

Skaðabótaábyrgð endurskoðanda vegna ráðgjafar og skattframtal fyrirtækis.

Gögn.

1. Málskot móttakið 11. febrúar 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf lögmanns V dags. 23. mars 2015 ásamt gögnum.
3. Bréf lögmanns M dags. 14. apríl 2015.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að Ríkisskattstjóri hafi á árinu 2011 gert athugasemdir við skattframtal M vegna ársins 2008. Eftir frekari samskipti milli M og skattyfirvalda kvað Ríkisskattstjóri upp úrskurð 1. mars 2013 þar sem ákveðið var að úthlutun arðs til M á árinu 2007 úr félagi sem hann átti hafi farið gegn ákvæðum gildandi hlutafélagalaga og væri rétt að líta á umræddar arðgreiðslur sem launatekjur M á því ári skv. 1. tölul. A-liðar 7. gr. laga um tekjuskatt 90/2003. Þetta leiddi til endurálagningar opinberra gjalda og M skaut málinu til Yfirskattanefndar sem staðfesti efnislega niðurstöðu Ríkisskattstjóra með úrskurði sínum 12. mars 2014. M greiddi umrædd opinber gjöld og álag í mars 2013 með fyrirvara um endurskoðun umræddrar ákvörðunar.

M telur að mistök hafi átt sér stað hjá X varðandi ráðgjöf og skattskil M í tengslum við sölu M á félagi í hans eigu á árinu 2007. Fyrst og fremst lúti þau mistök að því hvernig skattskilum var háttað, en M bendir á að bæði Ríkisskattstjóri og Yfirskattanefnd hafi komist að þeirri niðurstöðu að úthlutun arðs og hvernig gerð var grein fyrir henni á skattframtali 2008 hafi ekki verið í samræmi við ákvæði laga. Það hafi leitt til tjóns fyrir M sem bæti hafi komið fram í formi álags á opinber gjöld sem og að hann hafi ráðstafað fjármunum, t.d. til fyrirframgreidds arfs til barna hans, sem hann hefði ekki gert hefði rétt verið farið að. M bendir einnig á að viðurkennt hafi verið f.h. X að mistök hafi átt sér stað við færslu á einstaklingsrekstri yfir í einkahlutafélag þar sem ranglega hafi verið skráður endurmatsreikningur í stað yfirverðsreiknings/lögbundins varasjóðs og ranglega yfirfært neikvætt óráðstafað eigið fé þess félags. M telur að ráðgjöf X hafi leitt til tjóns fyrir hann sem nemur þeim opinberu gjöldum og álagi sem hann þurfti að greiða, byggt endanlega á niðurstöðu Yfirskattanefndar á árinu 2014.

V telur í fyrsta lagi að ef einhver saknæm háttsemi hafi átt sér stað af hálfu X þá hafi hún átt sér stað í síðasta lagi á árinu 2003 og sé krafa vegna þess því fyrnd, sbr. tilvísun til almennra fyrningalaga í vátryggingarskilmálum starfsábyrgðartryggingar endurskoðanda, en skv. þágildandi lögum nr. 14/1905 fýrnist skaðabótakröfur á 10 árum. V vísar til þess að yfirfærsla einstaklingsrekstrar M yfir í hlutafélag hafi miðast við 1. janúar 2003 og verði því upphaf fyrningafrests ekki miðuð við aðra dagsetningu. Arðsúthlutun á árinu 2007 megi rekja til umrædds gernings og því verði röksemdir M ekki skildar öðruvísi en að krafa hans hafi orðið til 1. janúar 2003. Einnig vísar V til þess að ákvörðun um úthlutun arðs sé ekki í höndum X sem endurskoðanda heldur hjá því félagi sem á í hlut. Það hafi því ekki verið á forræði X að ákveða hvort arður væri greiddur út. Einnig vísar V til þess að X hafi ekki tekið að sér að veita söluráðgjöf vegna sölu á einkahlutafélagi M á árinu 2007 þegar arður var greiddur út. X geti því ekki borið skaðabótaábyrgð á afleiðingum ákvörðunar M sjálfs varðandi sölu á einkahlutafélagi hans árið 2007. Einnig vísar V til þess að ekki sé sýnt fram á að M hafi orðið fyrir tjóni í skilningi skaðabótaréttarins

Álit.

Í málinu liggur fyrir að M þurfti að greiða opinber gjöld á árinu 2013, sem og álag vegna þeirra, í tengslum við ákvörðun skattfyrvalda um að arðsúthlutun úr einkahlutafélagi í hans eigu skildi reiknast honum sem launatekjur í skilningi laga um tekjuskatt, en M hafði ekki gefið umræddar tekjur upp í skattframtali sínu 2008. Það liggur einnig fyrir að ákvörðun um greiðslu arðs var á forræði stjórnar einkahlutafélagsins sem átti í hlut og M sem hluthafa þess félags en ekki X sem endurskoðanda félagsins eða M sjálfs.

M ber sönnunarbyrði um að um saknæma háttsemi hafi verið að ræða af hálfu endurskoðanda X í tengslum við þjónustu X við M. Það að endurálagning opinberra gjalda hafi farið fram sýnir ekki eitt og sér að endurskoðandinn X hafi gert mistök í þjónustu sinni við M. Miðað við þau gögn sem lögð hafa verið fram í málinu er ekki unnt með nægilega skýrum hætti að fullyrða hver samskipti starfsmanna X og M voru í tengslum við færslu á skattframtali hans 2008. Ekki er því unnt að slá því föstu að ráðgjöf X til M hafi verið þess eðlis að meta megi starfsmönnum X til sakar, þó strangt sakarmat sé viðhaft. Telst því M ekki hafa sýnt fram á að skilyrði séu til skaðabótaábyrgðar X og greiðsluskylda því ekki fyrir hendi úr starfsábyrgðartryggingu endurskoðanda.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr starfsábyrgðartryggingu endurskoðanda hjá V.

Reykjavík 21. apríl 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.